

SORMUSTEN SALAISUUS

WELLAMO PENTER

SORMUSTEN SALAISUUS

KIITOKSET

Kiitos esilukijoilleni – Anitalle, Jasminille, Mariannelle ja Sarille sekä Espoon kirjaston Beta-lukupalvelulle.

Ilman osuvia kommenttejanne sekä aiheellisia korjaus ehdotuksianne kirjani olisi jäänyt jotakin vaille.

Kiitos myös Piritta Maavuorelle neuvoista ja ohjeista.

Kiitos miehelleni tuesta kirjoitustyöni aikana.

Kiitos kaikille, jotka ovat kannustaneet minua kirjoitustyössäni.

Hyvä lukija,

kiitos, että valitsit kirjani luettavaksesi.

Toivotan sinulle antoisia lukuhetkiä ☺

Wellamo Penger

<http://wellamo-penger.jimdo.com/>

<https://www.facebook.com/Pirresarja/>

Wellamo Penger

SORMUSTEN SALAISUUS

© 2018 Wellamo Penger

Kansikuva © Wellamo Penger

**Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi**

**Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa**

ISBN 978-952-80-0566-7

ESIPUHE

Kirjan maailma on fantasiaviritteinen. Nuoret aikuiset elävät arkeaan opiskelun ja työelämän pyörteissä. Kaikki ei ole kuitenkaan sitä, miltä näyttää. Ihmiset eivät näe tai tiedosta ympäristössä olevaa arjen taikaa. Heidän joukossaan on kuitenkin sellaisia, jotka kykenevät näkemään ja kokemaan muilta salattun. He pystyvät luomaan yhteyden muille näkymättömiin luonnonkansalaisiin. He ovat usein itsekin, tietämättään, jollakin tavalla erilaisia.

Sormusten salaisuus aloittaa trilogian, joka kertoo salaperäisistä sormuksista, jotka tulivat tarinaan sarjan viidennessä osassa.

Luonnossa, ihmisille näkymättömissä, elävät luonnonkansat – vaaleat ja tummat haltijat, tontut, mettiset, maahiset, keijut, vetehiset ja peikot. Heidän tehtävänä on huolehtia luonnosta sekä suojella sitä ja varmistaa sen säilyminen tuleville sukupolville. Ihmisen välinpitämättömyys ja itsekkyyks nopeuttavat kuitenkin luonnon tuhoutumista ja vaikeuttavat eri lajien elämää. Ihminen on kuin norsu posliinikaupassa aiheuttaen tuhoa ahneutensa ja ymmärtämättömyy tensä vuoksi.

Haltijat ovat luonnonkansoista vahvimpia ja vanhimpia. He elävät useita tuhansia vuosia. Vaaleat haltijat elävät hieman tummia pidempään ja hallitsevat kaikkea vehreää. Tummat ovat puolestaan vastuussa

karuista elinympäristöistä. Tonttujen valtakuntaa ovat vanhat havupuuvaltaiset metsät mettisten viihtyessä tuoreissa lehtimetsissä. Maahiset ovat kotonaan maaperässä joko sen pinnalla tai alapuolella erilaisissa koloissa sekä luolissa, ja peikot elävät kallioilla, kivi-koissa sekä luolastoissa. Keijut ovat pellon ja niityn sekä nuorten ja valoisien metsien kansaa vetehisten eläessä nimensä mukaisesti erilaisissa vesistöissä. Hiisit elävät erakkoina soisilla alueilla, joita toiset luonnonkansalaiset karttavat. Heillä on mystinen maine ja heidän uskotaan olevan sukua peikoille. Kuitenkin erään tarinan mukaan suolla asuneista haltijoista on aikojen kuluessa tullut hiisejä. Kukapa tietää...

Ennen ihmisen ajanlaskun alkua, noin 3000 vuotta sitten, käytiin Suuri taistelu, joka on merkittävä tapahtuma luonnonkansojen historiassa. Tuolloin Luontoäiti ja Lusifer taistelivat keskenään maapallon herruudesta. Luontoäiti voitti taistelun, minkä jälkeen luonnonkansat loivat itselleen voimauttimet. Niihin kätkettiin salattuja voimia, joiden avulla he suunnittelivat elvyttävänsä energiansa, jos se jostain syystä alenisi vaarallisesti ihmisten tasolle, ja siten altistaisi heidät pahalle energialle.

Suuren taistelun jälkeen Lusifer vetäytyi liittolaisineen syvälle maan uumeniin odottamaan pahuuden elpymistä ja otollista aikaa uudelle esiinmarssille. Kun taistelusta oli kulunut noin 3000 vuotta, se huomasi ihmisen piittaamattoman ja luontoa vahingoittavan toiminnan vuoksi tilaisuutensa tulleen – Luontoäiti oli heikentynyt. Se onnistui herättämään joitakin liittolaisiaan saadakseen voimauttimet, joiden energian

avulla se kykenisi nostamaan energiansa Pahasta Lusi-feriksi. Näin se voisi jälleen tavoitella maapallon her-ruutta. Luonnonkansat päättivät kuitenkin tuhota voimauttimet ennen sitä, mutta siihen he tarvitsivat ihmisen.

Niin 15-vuotias Birgitta 'Pirre' Köngäs joutui tahtomattaan luonnonkansojen ja Pahan väliin. Sormusten salaisuutta, Sormukset-trilogian aloitusosaa, edeltävän viisiosaisen Pirre-sarjan tapahtumat alkavat tästä. Kirjat kertovat keskisuomalaisen Lehmussalmen pikkukaupungin nuorten arjesta, johon sekoittuu fantasiaa – sellaista, mitä kaikki eivät voi tai halua nähdä. Lisäksi ne kertovat ystävydestä, rakkaudesta ja uhrautumisesta. Näiden viiden kirjan aikana Pirre varttuu ystävineen koululaisesta opiskelijaksi. Sarjan aikana selviää myös, että ihmisten keskuudessa elää ihmisten ja luonnonkansalaisten risteytymiä.

Toivotan sinut tervetulleeksi Pirren ja hänen ystäviensä mukaan uuden tarinan pyörteisiin. Nautinnollisia lukuhetkiä!

SARJAN AIKAISEMMAT OSAT

Pirre – lentävä fillaristi

Pirre – syvissä vesissä

Pirre – metsän kätkemä

Pirre – kiven vankina

Pirre – vapauttava valo

Kirjassa esiintyvät henkilöt ja luonnonkansalaiset

Birgitta 'Pirre' Köngäs – opiskelija, haltijoiden sukua
Pirren perhe – vanhemmat Alma ja Pekka Köngäs, pikkusisko Adalmiina 'Ada' ja isovelji Josef 'Jose'
Maria Köngäs – mummo, Pirren isän äiti
Pirita – mummon edesmennyt äiti
Kerttu 'Kertsa', Kalle ja Kaapo – Pirren täti sekä hänen perheensä
Sirja – Josen avovaimo
Hanna Koskinen – paras ystävä
Jere Vuolas – paras ystävä, naapuri Lehmissalmella
Jyrki ja Minttu – Jeren isovelji ja hänen avovaimonsa
Mara, Pera, Anna, Jasmin, Sari, Jarmo, Marko, Pantse, Tiina ja Ville – kavereita Lehmissalmen ajoilta
Romppaisen mummu – naapuri, tonttujen sukua
Hillevi – Romppaisen mummun tytär
Alexander 'Allu' Forsberg – Pirren kihlattu, puolihaltija
Allun perhe (Forsbergit) – isoveljet Henrik 'Henkka' (kuollut), Niklas 'Nikke' ja Benjamin 'Benkku'; vanhemmat Lena ja Johan; isovanhemmat Gunilla ja Arvid; täti Astrid (puolihaltija); isosetä Alfred (puolihaltija)
Karri Sirenus – Alfredin ja Piritan poika, haltijoiden sukua
Myryk – tummien haltijoiden johtaja, Astridin puoliso
Haslik ja Alastar – tummia haltijoita
Tummatuuli – tummien haltijoiden entinen johtaja, luopio
Karum – Myrykin edesmennyt isä ja tummien haltijoiden johtaja ennen Tummatuulta
Thalem – vaalea haltija, lumoojattarien sukua
Vanha Valkoinen – vaaleiden haltijoiden johtaja
Tillentom ja Kopernum – vaaleita haltijoita
Usmalius – tonttu, Pirren mummon isoisä
Ählakus, Tuoho, Vahtulis, Sorlik ja Osmakar – peikko, mettinen, vetehinen, keiju ja tonttu

Hämyinen ikimetsä päättyi. Muutos kahden hyvin erilaisen metsän välillä oli jyrkkä, melkein pä räikeä. Alkava metsä ei ollut vain synkkä, vaan lävitsepääsemättömän synkkä. Korkeat kuuset kasvoivat niin lähellä toisiaan, että kuivuneet alaoksat muodostivat tiheen verkon, jonka läpi näytti olevani mahdotonta päästä. Aluskasvillisuus oli sitkeimpiä varpuja ja sammalta lukuun ottamatta kuollut tai kitui valon puutteessa. Sammal ei ollut sellaista vehreänvihreää, upottavaa sammalta, jota kuusimetsässä yleensä kasvoi, vaan hailakkaa, ruskeanvihreää ja kuivaa sammalta, joka ratisi kulkijan jalan alla.

Vaalea olento ilmestyi metsän reunaan. Tarkasteltuaan hetken metsää hän lähti pujottelemaan puiden oksien lomitse. Hetken ponnisteltuaan hän pysähtyi tuskastuneena ja suunnitteli palaavansa takaisin, mutta muutti kuitenkin mielensä. Kamppailu tiheän oksiston seassa suututti kulkijaa, mutta mitä kovemmin hän yritti eteenpäin, sitä hitaampaa hänen etene misensä oli.

Lopulta hän kuitenkin pääsi täysin uupuneena, viitta rei'ille revittyinä sekä hiukset takkuisina, täynnä naavaa ja oksan kappaleita, pienelle aukealle, jonka reunassa oli ränsistynyt mökki. Tyytyväisenä hän irrotteli isoimmat risut hiuksistaan ja vaatteistaan sekä asteli mökin ovelle. Hän raotti ovea varovasti kuulostellen ja astui lopulta rohkaistuneena sisälle mökkiin. Hän odotti hetken, ennen kuin astui peremmälle pienen eteiseen ja siitä tupaan johtavalle ovelle. Sitten hän avasi oven ja jäi seisomaan oviaukkoon. Hänen katseensa kiersi tuvassa, jonka kalustus oli vaatimaton, mutta siisti – mökissä todennäköisesti asuttiin. Tuvassa oli pöytä, jonka molemmiin puolin oli penkit, ja nurkassa tulisija. Yhdellä seinustalla oli kapea laveri, jonka vieressä oli matala, pienen pöydän virkaa toimittava jakkara.

Olento henkäisi syvään – häntä puistatti. Mökin pimeä hämäryys ei miellyttänyt häntä. Pienistä ikkunoista tuli vain vähän valoa, joka imeytyi tummiin seiniin. Hän astui kuitenkin peremmälle tupaan, mutta jätti oven raolleen siltä varalta, että joutuisi poistumaan nopeasti. Silmien totuttua hämääseen hän huomasi tulisijan vieressä tumman olennon, joka maastoutui täydellisesti tummaan ympäristöön, vain valkoiset silmämunat paljastivat tämän. Hän hätkähti tahtomattaan, vaikka etsikin juuri tuota olentoa.

– Liehu? Thalem kysyi lyhyesti, sillä sitä nimeä hän oletti olennon tottelevan.

– Mitä haluat? tumma olento urahti syvällä, hieman kumisevalla äänellään.

– Kasvattajani jätti jälkeensä muistiinpanot, joissa hän mainitsi sinut ja kertoi olinpaikkasi. Sinä vaikutat hänen kuvailemaltaan Liehulta, Thalem selitti rauhallisesti, vaikka oli sisimmässään äärimmäisen jännittynyt ja hermostunut.

Hän ei tuntenut Liehua eikä tiennyt, miten tämä reagoisi. Itse asiassa hän ei tiennyt Liehusta muuta kuin sen, mitä oli Kasvattajan muistiinpanoista lukenut – eikä se ollut paljon. Niistä sai käsityksen, että Liehu vihasi haltijoita. Tuntisiko Liehu häntä? Oliko Kasvattaja kertonut hänestä ja, jos oli, niin mitä? Kasvattaja ja Liehu olivat auttaneet toisiaan tarvittaessa. Auttaisiko Liehu häntä? Vai vihasiko, kuten muita haltijoita? Hän ei ollut täysiverinen haltija, mikä saattaisi lieventää tämän suhtautumista. Hän oli laskenut suunnitelmansa sen varaan uskaltautuessaan tulemaan tänne haltijoiden alueiden reunamille, minne täysiveriset haltijat eivät vapaaehtoisesti tulleet.

Thalem ei tiennyt, millaisia voimia Liehulla oli. Sitä Kasvattaja ei ollut paljastanut. Hänen täytyi selvittää se itse. Ensimmäistä kertaa elämässään hän pelkäsi.

– Sinä olet Thalem? Liehu ennemminkin totesi kuin kysyi.

– Olen, Thalem myönsi lyhyesti ja jatkoi, sillä Liehu vaikenä. – Tarvitsen apuasi... Sain Kasvattajan muistiinpanoista sellaisen käsityksen, että te autoitte toisianne, minkä vuoksi rohkenin etsiä sinut.

– Miksi auttais sinua? Liehu urahti jatkaen tuijottamistaan.

– Kasvattajan ystävänä voisit ehkä olla minunkin ystäväni... tai yhteistyökumppani, Thalem selitti hermostuneesti yrittäen pakottaa itsensä rauhalliseksi.

Liehun liikkumattomuus ja herpaantumaton tuijotus murensivat hänen päättäväisyyttään. Ehkä ei sittenkään ollut järkevää etsiä Liehua käsiinsä. Liehu keskeytti hänen ajatuksensa pahaenteisen pehmeästi.

– Emme olleet ystäviä, vaan tuttuja, joilla oli keskinäinen sopimus. Valitsen itse ystäväni. Jos tuntisit minut, et olisi tullut... Kyllä vain... Sinuna olisin harkinnut tarkoin tuloani näille alueille.

– Tarvitsen apuasi, Thalem henkäisi jo hieman epätoivoisesti.

Tämä ei mennyt lainkaan niin kuin hän oli ajatellut sen menevän. Liehu ei ollut sellainen kuin hän oli luullut.

– Tiesitkö, että näillä seuduilla haltijoita vihataan? Sinä muistutat eniten haltijaa eikä muu perimäsi näy sinusta kuin niille, jotka osaavat katsoa sinua tarpeeksi läheltä ja tietävät mitä katsoa, Liehu jatkoi huomattuaan Thalemin itsevarmuuden varisevan kuin syksyn kuolleet lehdet.

– Haltijasormukset, Thalem sai vaivoin kuiskattua äänen kuristuessa hänen kurkkuunsa.

Liehu oli noussut tulisijan viereiseltä istuimelta ja asteli hänen eteensä. Hän oli haltijan kokoinen ja muistutti tummaa haltijaa, mutta hänellä oli kalpea iho ja hänen olemuksessaan oli jotakin hämähäkkimäistä.

– Ne ovat aina olleet arvoitus ja houkutelleet erityisesti vallanhaluisia, ei niin hyviä olentoja, Liehu naurahti kuivasti ja käännähti mennäkseen pöydän ääreen. Hän

heilautti kättään kutsuen näin Thalemin istumaan pöydän toiselle puolelle. – Mitä tiedät niistä?

Liehu jatkoi läpitunkevaa tuijotustaan ja Thalemista tuntui siltä, kuin se pystyisi lukemaan hänen ajatuksensa. Hän ei kuitenkaan halunnut kertoa kaikkea.

– Tiedän, missä ne ovat... Olen nähnyt niistä toisen, Thalem sanoi hiljaa ja päätti paljastaa vain sen, mikä olisi tarpeellista, jotta hän saisi Liehun avukseen.

– Vai niin, Liehu murahti ilmeettömästi. – Mistä tiedät, että kyseessä ovat juuri haltijasormukset? Niistä on tehty myös jäljennöksiä, tosin huonoja sellaisia, sillä haltijasormuksia ei voi jäljentää. Ne ovat ainutlaatuisia. Oletko varma, ettet nähnyt jäljennöstä?

– Uskon, että näkemäni sormus oli aito, Thalem vakuutti ja pyyhkäisi mieleensä hiipivän epäilyksen, ennen kuin se ehti pesiä sinne.

– Miksi uskot niin? Liehu tiedusteli.

Häntä ei ollutkaan helppo petkuttaa.

– Se oli puolihaltijan sormessa, ja sen kivi sädehti ja tuikki epätavallisesti. En ole koskaan nähnyt sen kaltaista... Se oli varmasti aito haltijasormus, Thalem selitti muistellen Allun sormessa näkemäänsä sormusta.

– Vai niin, Liehu tuumi mietteliäästi. – Millaista apua tarvitset?

Thalemin oli vaikea peittää riemuaan – hän onnistui sittenkin vakuuttamaan Liehun. Hän katsoi Liehua niin rauhallisesti kuin pystyi.

– Tarvitsen apuasi toisen sormuksen saamiseksi. Sormukset ovat tuntemani puolihaltijan ja hänen mor-

siamensa kihlasormukset. Pystyn itse hoitelemaan puolihaltijan. Mutta voisitko sinä hankkia hänen morsiamensa sormuksen?

– Miksi tekisin niin? Entä miten korvaat apuni? En auta sinua ilmaiseksi. Kasvattajan ja minun välinen sopimus perustui vastavuoroisuuteen.

Liehu tuijotti Thalemia herkeämättä niin, että tämä tunsu istuvansa muurahaispesässä. Thalem yritti miettiä, miten hän voisi liueta tilanteesta. Hän ei ollut lainkaan miettinyt, miten korvaisi Liehun avun, sillä hän kuvitteli tämän auttavan häntä velvollisuudesta Kasvattajaa kohtaan. Miten tämän avun voisi ansaita? Liehu havahdutti hänet näistä mietteistä toistaessaan kysymyksensä.

– Luulit varmaan, että autan sinua Kasvattajan vuoksi. Vaikka olitkin Kasvattajalle läheinen, sinulla ei ole mitään merkitystä minulle, jos et tee itsestäsi merkityksellistä. Minulla on ehdotus, kuuntele ja harkitse... Hankin toisen sormuksen, mutta sen sijaan, että annan sen sinulle, pidän sen itse.

Thalem henkäisi syvään. Ei, tämä ei todellakaan mennyt niin kuin hän oli ajatellut. Hän pohti nopeasti, miten pääsisi tilanteesta ja saisi Liehun unohtamaan haltijasormukset. Hän halusi ne molemmat itselleen eikä luovuttaisi niitä kenellekään, kaikista viimeisimmäksi Liehulle.

– Kuuntele, mitä sanon, ennen kuin teet tai sanot mitään harkitsematonta, Liehu kehotti kumeasti.

Thalem kuunteli vapisten. Lukiko se hänen ajatuksensa?

– Hankimme molemmat sormukset, sinä puolihaltijalta ja minä hänen morsiameltaan, ja ne tulevat olemaan meidän kihlasormuksemme. Yhdessä saamme niiden vallan täysimääräisesti. Valtaahan sinä haluat, eikö totta? Ilman minua et saa sormuksista mitään irti, sillä vain minä ja Kasvattaja tiesimme sormusten salaisuuden. Haltijat saavat ne toimimaan, sillä ne on tehty palvelemaan hyvää. Kauan sitten, niiden tekovaiheessa sattui kuitenkin virhe, jonka vuoksi ne saadaan vahvistamaan myös pahaa. Sormukset takonut haltija salasi sen, mutta hän teki vahingosta muistiinpanon, joka tuhottiin myöhemmin. Kasvattaja ehti kuitenkin nähdä sen.

Liehu vaikenä tarkkaillen Thalemia ovelasti.

– Miksi ne taottiin? Eiväthän haltijat tarvitse sormuksia voimansa osoittamiseen, Thalem ei voinut olla ihmettelemättä.

– Ammoisina aikoina asiat eivät olleet niin itsestään selviä, sillä Lusifer oli vahva. Haltijat ja muut luonnonkansat olivat kuitenkin taitavia tekemään taikaesineitä, ja he käyttivät sitä taitoa vahvistaakseen hyvää energiaa. Sormukset taottiin haltijoiden johtajalle ja hänen rakastetulle heidän liittonsa ja voimansa sinetiksi. Tuo pieni ja kohtalokas virhe aiheutti kuitenkin epävarmuutta ja siitä vaiettiin. Suuren taistelun jälkeen sormukset katosivat... Vuosituhansien kuluessa sormukset unohtuivat, vaikka niistä liikkui ja liikkuu yhä tarinoita. Lopulta kukaan ei enää tiennyt, olivatko tarinat totta vai satua, ja asia painui unholaan.

Liehu tarkkaili kertoessaan herkeämättä kertomuksen herättämiä reaktioita Thalemissa.

– Miten ja miksi ne ovat joutuneet ihmisten haltuun? Thalem tiedusteli.

– Ihmisten ja haltijasukuisten ihmisten hallussa ne ovat olleet paremmassa turvassa kuin luonnonkansoilla, Liehu muistutti. – Lisäksi sormuksilla on oma tahto, sillä ne valitsevat itse kantajansa.

– Niinkö? Thalem henkäisi ja palasi sitten vierailunsa alkuperäiseen tarkoitukseen. – Autatko minua saamaan nuo sormukset?

Hän toivoi, että Liehu olisi unohtanut ehdotuksensa, mutta turhaan.

– Jos suostut ehdotukseeni, Liehu muistutti odottaen Thalemin vastausta.

– En perusta mistään liitosta enkä tarvitse apuasi. Hankin sormukset itse, Thalem puuskahti siitäkin huolimatta, että Liehu suuttuisi hänelle.

– Sittenhän asia on selvä, ja sinä voit lähteä, Liehu ilmoitti tyynesti, mutta hänen katseensa paljasti, ettei asia ollut loppuunkäsitelty. Todennäköisesti hänen kiinnostuksensa oli herännyt, eikä Thalem voinut sille mitään.

Thalem nousi seisomaan ja meni ovelle. Hän kääntyi katsomaan Liehua ennen kuin astui eteiseen ja ulos mökistä. Hän oli pettynyt – koko vaivalloinen matka turhaan. Hän ravisti epätoivon ja turhautumisen mielestään ja suuntasi sinne, mistä oli tullut. Paluumatka olisi ainakin helpompi kuin tänne tulo, sillä hänellä oli valmis reitti tulomatkalla katkotun oksiston läpi.

Niin hän luuli, mutta hänen pettymyksensä oli suuri, kun hän pääsi metsän reunaan. Oksisto oli kos-

Pirre aloittaa viidennen opiskeluvuotensa tanssitaiteen koulutusohjelmassa Helsingissä. Hän jää jatkamaan opintojaan, kun Allu suuntaa pelaamaan NHL -joukkueen riveihin.

Heidän erikoiset kihlasormuksensa ovat herättäneet ihmisten ja olentojen kiinnostuksen. Joutuvatko he luopumaan sormuksistaan?

Kirjassa kuvataan nuorten aikuisten arkea, johon sekoittuu fantasiaa. Sormuksista kertovan trilogian avausosa tuo mukanaan vanhojen tuttujen lisäksi myös uusia henkilöitä ja olentoja.

Sormusten salaisuus on Pirre-sarjan kuudes ja itsenäinen osa.

Lukijoiden kommentteja sarjan aikaisemmista osista:

"... ihastuin kuvailevaan kerrontaan..."

"Tapa kuljettaa tarinaa eteenpäin houkuttelee lukemaan taukoamatta."

"... jotain salaperäistä ja mystistä yhdistettynä kuitenkin taidokkaasti oikeaan elämään."

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi